

zafer yalçınpınar

kalem
konçertoları

Zafer Yalçınpınar KALEM KONÇERTLARI

Ben ne zaman doğdum? Yanılıyorsam, İsa'dan sonra 1979 yılında doğmuşum. Bir 26 Temmuz günüymüş. Dünya gezegeni her zaman yaptığı gibi güneşin etrafında dönüyormuş. Tahmin edeceğimiz gibi güneş sisteminde bir terslik yokmuş, her şey düzgün çalışıyormuş. Ailemden duyduğum kadarıyla doğduğum yıl zor ve acı dolu günlerin başlangıcıymış. Herkes bir şeylerden korkuyormuş ve zaman geçmek bilmezmiş o günlerde. Güneş insanların içini ısıtmakta zorlanırken, gözyaşlarıyla birlikte kanarmış yaralar. Sonrasını biliyorsunuz. Oradan oraya koşturan hiperaktif bir çocukmuşum. Her gün yeni şeyler öğrenen sıradan bir çocuk. Hayat bilgisi, Türkçe, matematik filan... Lisede olanlar oluyor ve kızların ilgisini çekmek amacıyla gitar çalmaya başlıyorum. Ama nafile... Bir tane kızın bile ilgisini çekmeyi başaramıyorum. Çok da çirkin değilim, ama olmuyor işte. Bu yüzden sanatla baş başa kalıyoruz. Başlıyorum düşünmeye, okumaya, yazmaya, fotoğraf çekmeye, imgelem dünyasının sonsuzluğunun içinde kaybolmaya... Sanat denen "şey" bana yardım ediyor, ben de ona yardım ediyorum. Geçinip gidiyoruz işte. Bildiğiniz gibi akrep ve yelkovan affetmez, zaman geçiyor, günler birbiriyle yarışırken, nasıl olduysa üniversiteyi kazanıyorum. ÖSYM'den gelen hayat belirleyici kâğıdın üzerinde Marmara Üniversitesi Ekonometri Bölümü yazıyor. "Nedir bu ekonometri?" diyorum kendi kendime. Bu sorunun cevabını hâlâ bulmuş değilim. Son beş senedir ekonometrinin ne demek olduğunu öğrenmeye çalışıyorum fakültede. Bu arada iki öykü kitabım yayımlanıyor. "Karşı'da duygusal izlenimlerimi, "Korkak Düşler'de çılgın imgelerimi edebiyat dünyasına sunuyorum. Ama nafile... Hâlâ bir tane kızın ilgisini çekmeyi başaramadım. Çünkü ulaşmak istediğim her yere umutsuzluğumdan yola çıkıyorum. Bu satırları yazarken birden duruyorum ve "Zafer!" diyorum kendi kendime, "23 yaşında haddin olmayan işlere niye buluştun? Niye her şeyi kurcalamak istiyorsun?" "İd" diye adlandırılan ilkel benliğim cevap veriyor: "Çünkü beni rahatlatabilen tek büyük güzellik bu..."

Zafer Yalçınpınar

KALEM
KONÇERTOLARI

Kuzey Yıldızı
Edebiyat Dergisi

Yazın Etütleri No: 1 Do Diyez Minör Kalem Konçertosu

Yasemin ve Mustafa

Herhangi bir yazının tam burasına “giriş cümlesi” deniyor. Bu deyiş yüzyıllardır değişmeyen bir kanundur ve bendeniz Zafer Yalçınpınar isimli sözde yazar için sahneye çıkma vaktinin geldiğini gösterir. Biraz sonra bu beyazlığın üzerine ruhum akacak. Her zamanki gibi, senkronize bir dalışla yazıya başlayacağım, sonra gerisi gelecek ve kelimeler akıp gidecek. Evet... Hazırım. Casio marka dalgıç saatimin kronometre göstergesini sıfırlıyorum ve beynimin şalterini yukarı kaldırıyorum.

“Başla!” Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz.
“Durdur!” 8,7 saniye...

Daha fazla kafanızı karıştırmadan duruma açıklık getireyim: “Yazıya nasıl girsem?” sorunsalını çözümlmek için, tam olarak sekiz saniye ve yedi salise düşündüm. Ben sistemli bir yazarım, disiplin kavramının her şeyin temeli olduğuna inanırım ve bu yüzden kronometreyle çalışırım. Duyduğuma göre Bayan Woolf romanları için kelime başına para almış. Ben ise düşündüğüm süreye göre para alırım. Düşünce eyleminin saniyesi 250.000 Türk Lirası’dır. Bu fiyata KDV dahildir. Her sene ocak ayında Devlet İstatistik Enstitüsü’nün açıkladığı enflasyon oranı doğrultusunda fiyatıma zam yaparım. Ayrıca bizim şirketimizde faturasız çalışılmaz, her şey kuralına ve mevzuata uygundur... Konumuza geri dönelim, yazmak için ortam müsait. Kolumdaki dalgıç saatinin dışında belirgin bir sevimlilik yok. Teknoloji virtüözü Japonlar biraz daha çalışıp, köstekli saatlere kronometre koyabilirlerse çok memnun olacağım. Çünkü köstekli saatler, dalgıç saatlerinden daha melankoliktir ve melankoli insanın yazmasını kolaylaştırır.

Absürd tavrıların eşliğinde üçüncü paragrafa geçmeyi başardım. Artık bir karakter uydurmanın zamanı geldi. Yatağından kalkan mahmur bir kadınla mı başlasam yoksa kadehten alınan bir yudum aslan sütü rakıyla mı? Tabii ki rakıyı tercih ediyorum. Sahne şöyle: Güzel bir kadın eli rakı kadehine dokunuyor. Tanrı bu güzel eli başka insanlara ödül olarak yaratmış. Bakımlı tırnaklar rakı kadehini okşuyor; kadeh rakıyı, rakı da kadının dudaklarını güzelleştiriyor. Dudaklar da... Neyse... Kadının yanında çıplak bir adam var. Adamın sağ elinde kara dumanlı, yanardöner bir şeyler var. Gülüşüyorlar ve gerisini biliyorsunuz. Biraz daha ileri gidersek Radyo Televizyon Üst Kurulu yayınıımızı üç günlüğüne kapatır. Kısacası bu kadın bir erkekle birlikte evinde güzel vakit geçiriyor.

Karşılıklı zevk alışverişi söz konusu ve adam ile kadın kendinden geçmiş durumdalar. Kafa yapıcı kimyaların eşliğinde yavaş yavaş, işin tadını çıkara çıkara sevişiyorlar.

Bu seksi kadının bir adı olmalı. Acaba “Ayşen” bu kadın için uygun mu? Hayır. Kadının adı Ayşen olamaz; çünkü bu isim üst paragraftaki erotik sahneye uygun değil. Daha seksi ve narin, kulağı okşayan türden bir isim bulmam lazım. Mesela Yasemin. Akdeniz ikliminde yetişen güzel kokulu bu çiçek, kadın karakterimiz için daha uygun bir isim olabilir. Evet... Sonunda karar verdim Rakı sahnesindeki kadının ismi “Yasemin” olacak. Kronometreyi durduruyorum. Bu isim bulma işi tamı tamına on saniye ve bir salise boyunca düşünmeme sebep oldu. Bir kenara not edelim.

Cumartesi gecesi yaşanan harareti saatlerin ve zevklerin ardından yeni gün ışıyor. Pazar öğleden sonra saat 14:00. Yasemin yatağından kalkıyor, gözlerini ovuşturuyor ve düşünmeye başlıyor:

“Dün gece eğlenceyi fazla kaçırdım. Zaman zaman bir şeylerin dozunu fazla kaçırmak güzel. ‘Günaydın’ diye bağırırsam cevap olarak yalnızlık yankılanacak bu boş evde. Anladığım kadarıyla erkeklerin hepsi bir gecelik şehvet düşkünü... Sabahtan çekip gitmiş ve beni uyandırma zahmetinde bile bulunmamış. Büyük ihtimal karısının yanındadır ve karısına yalanlar söylemekle meşguldür. Ne diyeyim? Allah belalarını versin...”

Yasemin güzel bir kahvaltının arkasından bir tane sigara yakıyor ve düşünmeye başlıyor:

“Zaten aşk dediğin nedir ki? Göğsündeki büyük ‘S’ harfi ve kırmızı peleriniyle ortalarda dolaşan, iyi insanları kötü insanlara karşı koruyan salak bir kahramandır. Aşk dediğin iki uçlu İspanyol düğümüdür. Bir ucunu kendi boynunuza, diğer ucunu da sevgilinizin boynuna

geçirirsiniz. Böylece ilişki başlar. Birlikteliğinizi bu düğümü çözmeye çalışarak sürdürürsünüz. Düğüm çözülmüşe aşk biter. Artık ikinizin de aşka tahammülü kalmamıştır.”

Yasemin evi topluyor. Cumartesi gecesinden kalan zevk malzemelerini ve kafa yapıcı maddeleri yok ediyor. “Bugün pazar: özgür gün. Tüm haftanın iş yorgunluğunu üzerimden atma günü. Kitap okumalıyım ve ruhumu dinlendirmeliyim,” diye düşünüyor Yasemin. Salondaki kitaplığa doğru ilerliyor. Bir kitap gözüne çarpıyor. Franz Kafka, Aforizmalar. “Nerden çıktı bu kitap?” diye düşünüyor. Sonra hatırlıyor. Birkaç gecelik aşklarından Mustafa'nın hediyesi. Ağır bir kitap, tıpkı Mustafa gibi can sıkıcı ve yoğun...

Bu paragrafa başlarken yazının çok durağan ilerlediğini fark ettim. Bu yazıya aksiyon ve şiddet gerek! Quentin Tarantino'nun filmlerindeki gibi... Ama benim aksiyon anlayışım Tarantino'dan biraz farklıdır. Ayrıca yukarıdaki paragraflarda yazının devamı adına kendi kendime bir sürü kısıt yarattım. Örneğin karakterimiz (Yasemin) otuz yaşlarında zarif ve sıradan bir iş kadını, seks düşkünü ve eğlenceyi seviyor. Anlayacağınız gibi uyuşturucu satıcısı, banka soyguncusu, sapık ya da polis değil. Bu yüzden bu yazıya aksiyon ve şiddet katmak oldukça zorlaşıyor. Ama üzülme... Bir şeyler yapacağız elbet...

Aksiyon için bu yazıya Mustafa'yı sokuşturmak gerekiyor. Kim bu Mustafa? Hatırlatayım: Kafka'nın “Aforizmalar” adlı kitabını Yasemin'e hediye eden adamcağız. Hızını alamayan bir sevgililik...

Yasemin'in gecelik sevgililerinden biri olan Mustafa'nın canı çok sıkındır. İki hafta sonunu Yasemin'le geçirmiş ve o günlerde Yasemin'in öpücükleriyle

zehirlenmiştir. Aşkın panzehiri yoktur, Mustafa'nın yaşamı Yasemin tarafından ele geçirilmiştir. Aradan bir iki hafta geçer ve Mustafa onu çok özler. Yasemin'in dokunuşları, ipeksi teni ve çıldırtası dudakları gözlerinin önünden gitmemektedir. Bu yüzden olaylı hafta sonunun cumartesi sabahı Yasemin'e cep telefonundan mesaj yollar ama Yasemin'den cevap alamayınca deliye döner. Kendini yatıştırmak için doğruca bir bara gider. Bol miktarda alkol ve sigaranın eşliğinde bardaki kızları gözleriyle uzunca bir süre taciz ettikten sonra saatler geçer, bar kapanır. Ama Mustafa henüz kapatmamıştır. Birkaç şişe bira için cumartesi geceleri açık olan tek el bayilerinden birine doğru yürürken Yasemin'i görür. Önce yanıldığını düşünür ama Mustafa yanılmamıştır. Yasemin oldukça yakışıklı ve uzun boylu bir adamla birlikte sarmaş dolaş tek el bayisinden dışarı çıkma durumundadır. Adamın elinde bir şişe şarap vardır. Olay basittir ve ortadadır. Yasemin ve yanındaki adam gecenin ilerleyen saatlerinde çiftleşeceklerdir. Mustafa iyice delirmiş, eşekten düşmüşse dönüştür.

Sonra?

Sonrası kolay... Mustafa pazar günü öğleden sonra Yasemin'in evini basar. Yasemin'e boşuna debelenmemesini söyler, tecavüz falan eder ve bayıltır. Bilirsiniz işte, televizyonda izlediğiniz ucuz Amerikan filmlerindeki klişe sapıklıklardan yapar. Ardından polise telefon eder ve "Ben kötü bir şeyler yaptım," diyerek kendini ihbar eder. Duyarlı adamdır Mustafa. Polisin gelmesini beklerken Yasemin'in güzel koltuğuna yayılıp, Kafka'nın "Aforizmalar" adlı kitabının sayfalarına göz gezdirir.

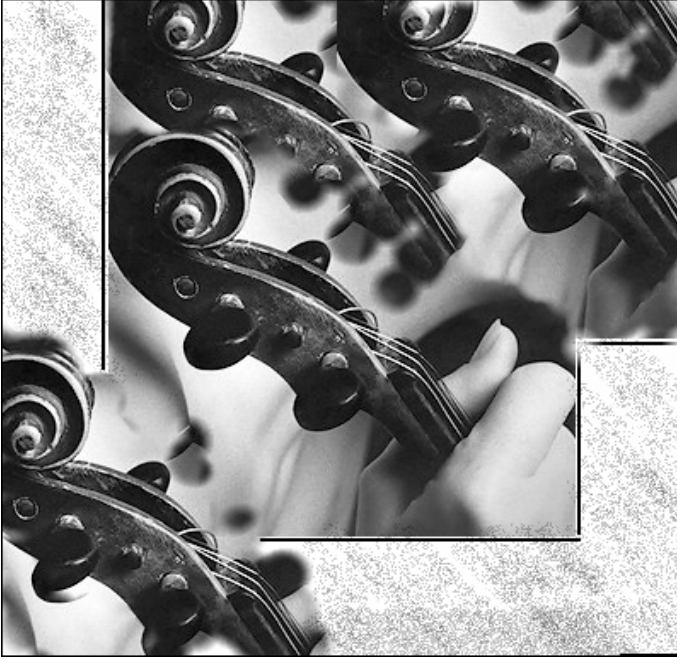
The End.

Genelde bir yazının son paragrafı sonuç veya final anlamına gelir. Fakat benzeniz Zafer Yalçınpınar sonuç paragraflarımda her zaman başarısız olmuşumdur. Bu yüzden sonuç niyetine saçmalar dururum yazılarımda. Bu kabız finallerim, beni eleştirme işine soyunmuş kimseler için bulabilecekleri en güzel zayıflığımdır. Neyse, eleştirmenleri boş verip şu an okumakta olduğunuz “yazın etüdüm” için bir sonuç bulmam gerekiyor. Buldum. Bu yazının finalini bulmam beş saniye ve yedi salise sürdü.

Sonuç niyetine:

“Benim adım Zafer Yalçınpınar, ben bir yazarım. Kısa Winston sigarası içerim ve genellikle Tokai marka manyetolu çakmak kullanırım.”

Yazın Etütleri No: 2 La Minör Kalem Konçertosu

Mustafa'nın Odası

Bir karakterin ruhsal yapısını, sosyal konumunu, alışkanlıklarını ve diğer niteliklerini anlatmak için odasını veya evini tasvir etmek güzel bir kısa yoldur. Ayrıca yapacağımız tasvirlerde nesnelerin karakterlerle olan işlevsel ve duygusal ilişkilerini anlatırsak, karakterin geçmişine dair bir fikir vermiş oluruz.

Bu ansiklopedik girişin arkasından durumu özetleyeyim: “Yazın eylemini geliştiren en faydalı spor tasvirdir.” Bu sözüm bir gün ansiklopedilere geçecek. Bu rüyamın gerçekleşmesi için önce tanınmış ve başarılı bir yazar olmam gerekiyor.

Ben günde yirmi dakika kadar “tasvir” sporu yaparım. Bu sporu yaparken düzenli nefes alıp verir, uzmanların görüşlerini harfiyen uygulamaya dikkat ederim. Görsel öğeleri beyaz kâğıdın üzerindeki siyah harflere dönüştürmek anlatım yeteneğimin gelişmesini sağlar. Herhangi bir nesneyi veya fotoğrafı önüme koyar, onun üzerinde düşünürüm ve detaylara inerek onu tasvir etmeye çalışırım.

Söylemlerimin ışığında öyküye girmenin zamanı geldi. Öykümüzün kahramanı Mustafa, oturduğu evin kapısını sert bir şekilde kapayıp, Yasemin’in evini basmaya gidiyor. Oldukça gergin ve sinirli. Cumartesi gecesi Yasemin’i başka bir adamla sarmaş dolaş gördüğünden beri hırsından ne yapacağını şaşırılmış olarak yaşıyor Mustafa. Pazar günü geldiğinde buna dayanamayacağını anlıyor, içindeki hırsı bir şekilde dışarı vurması gerektiğine inanıyor ve Yasemin’in evini basmaya gidiyor. Yasemin ve Mustafa çiftini Do Diyez Minör Kalem Konçertosu’ndan tanıyorsunuz.

Mustafa yirmi beş yaşında yağız bir delikanlı. Cihangir’deki ufak evde annesiyle birlikte yaşıyor. Babası 1980 yılının Eylül ayında hayata gözlerini yumduğunda Mustafa üç aylıkmış. Güzel Sanatlar Fakültesi Endüstriyel Tasarım bölümünden mezun olduktan sonra Taksim’de bulunan yüzlerce reklam firmasından birinde çalışmaya başlamış.

Mustafa'nın odasının kapısını aralıyoruz ve içeriye göz gezdirmeye başlıyoruz. Mustafa'nın odasının “dört duvarı” var. İnsanı içine hapseden ve şiirlerde çoğunlukla sözü edilen dört adet kederli duvar... Şampanya rengindeki duvarların koyu kahverengi ceviz mobilyalarla uyumlu olduğunu söyleyebiliriz. Ahşap mobilyaların iç rahatlatıcı doğallığı, duvarları bir türlü kederden kurtaramamış nedense.

Duvarlardaki çerçevenmiş resimlerden Mustafa'nın duyarlı bir sanat ruhuna sahip olduğunu anlıyoruz. Kuzeye bakan duvarda Salvador Dalı'nın “Eriyen Saat” isimli kopya tablosu bulunuyor. Tablonun altında küçük bir duvar saati var. Bu manzara insana zamansızlığı çağırıyor. Saatlerin ikisinin de 12:30'u gösterdiğini fark ediyorum. Ne kadar şaşırtıcı bir tesadüf! Duvar saatlerinin altında Van Gogh'un kendi odasını resmettiği ünlü tablosu var. Bu dünyanın en etkileyici resimlerinden biridir. Sert fırça darbeleriyle boyanmış bir şaheser... Her tarafından yalnızlık akar, bu tabloyu inceledikten sonra yalnızlığı duyumsamayacak insan tanımıyorum. Mustafa bu tabloyu lisede katıldığı bir şiir yarışmasında kazanmıştı. Her sabah uyandığında, odanın sol köşesindeki yatağında doğrulur ve bu resmi uzun uzun seyrederek.

Van Gogh'un tablosunun altında zemine kadar uzanan bir müzik seti dolabı var. Kapağı camlı olan fiyakalı dolaplardan. Dolabın içinde, son model olmasa bile Mustafa'nın kulağını tatmin edecek cinsten üç katlı bir müzik seti bulunuyor. Kişisel olaylardan dolayı Japonları fazla sevmez, bu yüzden müzik setinin markasını sizlere söylemiyorum. Dolabın hemen üzerinde müzik CD'leri görüyorum. CD'lerin içinde oldukça ciddi ve özenle seçilmiş albümlerin olduğunu hissediyorum. En önde Yavuz

Çetin'in "Satılık" adlı albümü gözüme çarpıyor. Blues gitaristi olan Yavuz Çetin, 2001 yılının Ağustos ayında Boğaz Köprüsü'nden atlayarak intihar etmişti. Bildiğim kadarıyla Türkiye'nin en iyi gitaristlerinden biriydi. Diğer albümlerin arasında Aziza Mustafa Zadeh, Yngwie J. Malmsteen, Erkan Oğur, Dire Straits, Peter Gabriel, Yavuz Bingöl, Dave Matthews Band, Kardeş Türküler, Miles Davis, Mercan Dede, Deep Purple, Keziah Jones, Jimi Hendrix, Led Zeppelin, Bülent Ortaçgil, Fikret Kızılok, Mozart, Paganini gibi seçkin isimleri görüyorum. Bu isimler odaya yayılan melankolinin gerçek suçlularıdır. Hepsini emniyet birimlerine ihbar etmek lazım. Yabancı müzisyenleri de uluslararası polis teşkilatına (Interpol) bildirmeliyiz.

Müzik setinin yanında Mustafa'nın dört katlı kütüphanesi bulunuyor. Mustafa'nın müziğin yanı sıra edebiyatla da ilgilendiğini anlıyoruz. Dostoyevski'nin ve Tolstoy'un bütün eserleri serisi gözüme ilk çarpan kitaplar oluyor. Oğuz Atay, Marquis De Sade, Franz Kafka, Hermann Hesse, Oscar Wilde, E. M. Cioran, Noam Chomsky, Yaşar Kemal, Orhan Kemal, Halil Cibran, Mario Puzo, Julio Cortazar gibi yazarların eserleri, çizim teknikleri ile fotoğraf sanatı hakkında teorik kitaplar ve daha birçok yazarın birçok eseri kütüphaneyi tika basa doldurmuş.

Kütüphane ile tavan arasına müzik setinin hoparlörlerini yerleştirmiş Mustafa. Müziğin sesini genişletebilmek için yapmış bunu. Hoparlörlerin yanında Mustafa'nın değer verdiği anıları duruyor. Üç tane boş içki şişesi... İlk aşkıyla birlikteliğinin birinci yılını kutlarken dibini gördüğü viski şişesi, birlikteliğinin ikinci yılını kutlarken dibini gördüğü tekila şişesi, birlikteliğinin üçüncü yılını kutlarken dibini gördüğü şarap şişesi. Anlaşılan Mustafa'nın "o unutulmaz ilk aşkı" üçüncü yılın

sonunda heyecanını yitirmiş ve viski şişesinden şarap şişesine romantik bir yatay geçiş yapmış. Mustafa'nın ilk aşkının dördüncü yılı hiç olmamış, bu yüzden dördüncü şişe Mustafa'nın yalnızlığını temsil ediyor. İlk aşkından ayrıldığı gün dibini gördüğü rakı şişesi... Üzerinde “Yeni Rakı” yazan, ilk aşkını unutmak için dibini gördüğü bu şişe, diğer şişelerden uzağa yerleştirilmiş. Farklı bir şey bu yalnızlık...

İçki şişelerinin yanında çocukluğundan kalma oyuncak yarış arabaları bulunuyor. Sekiz yaşındayken Mustafa'nın en büyük eğlencesi Majorette marka oyuncak arabalarını yarıştırmaktı. Bu oyun yüzünden tüm notları “Pekiyi” yerine “İyi” gelmişti ilkokul ikinci sınıf karnesinde.

Odanın doğuya bakan tarafında tavana kadar uzanan altı kapaklı büyük bir gömme dolap var. Dolabın içi giysiler, bavullar ve ıvır zıvır eşyalarla dolu. Gömme dolabın kapaklarından birinin üzerine Jimmy Page ve Robert Plant'in 1998 İstanbul konserinin tanıtım posterini yapıştırılmış. Mustafa bu konserde ilk aşkıyla birlikte ne kadar eğlenmişti. Biralar, Rock'n'Roll... Unutulmaz günlerdi. Gömme dolabın duvarla kesiştiği köşeye akustik gitarını yerleştirmiş Mustafa. Gitarı incelediğimizde “re” telinin kopmuş, geriye kalan beş telin paslanmış olduğunu görüyoruz. Mustafa uzun zamandır gitarı eline almamış. Çalışmaktan vakit mi kalıyor gitar çalmaya!

Mustafa'nın TEK KİŞİLİK yatağı batı duvarına yaslanmış. Yatağın üzerine sarı, yeşil ve mavi tonlarından oluşan yatak örtüsü serilmiş. Belli ki pazar malı. Yatağın bir metre kadar üstünde, batı duvarına monte edilmiş raflar görüyorum. Şu ucuz büro malzemelerinden. Raflarda yaşamı dolandıran suçluların isimlerini görüyoruz. Albert

Camus, Heinrich Böll, J. P. Sartre, Henry De Maupassant, Refik Halit Karay, Melih Cevdet Anday, Nâzım Hikmet, Ömer Hayyam, Kemal Tahir, Gabriel Garcia Marquez... Başucundaki çekmeceli komodinin üzerinde Mustafa'ya rahmetli babaannesinden hatıra kalan gece lambası duruyor. Mustafa bu lamba için "Dünyanın en güzel gece lambası..." der. Lambanın yanında esli bir çalar saat ile "Yüzyıllık Yalnızlık" isimli roman bulunuyor. Tam Mustafa'ya göre bir kitap...

Gelelim Mustafa'nın çalışma masasına. Mustafa'nın büyük bir çalışma masası var. Odadaki tek pencerenin karşısına yerleştirmiş. Bilgisayarın monitörü ve klavyesi masanın yarısını kaplamış durumda. Monitörün yanında üst üste yığılmış ciltli kitaplar görüyorum. En altta felsefe sözlüğü var. Sırasıyla Fransızca-Türkçe sözlük, Ana Britannica ansiklopedisinin indeksi, sayfaları sararmış kalın bir Türkçe sözlük, atasözleri ve deyimler sözlüğü, en üstte de yazım kılavuzu bulunuyor. Masanın sağ tarafında ufak bir çalışma lambası ile içinde üç tane tükenmez kalem bulunan tahta kalemligi görüyorum. Masanın tam ortasında açık bırakılmış bir defter var. Günlüğe ya da not defterine benziyor. Defterin arasında Parker marka güzel bir tükenmez kalem bulunuyor. Defterin açık kalan sayfasına göz attığımızda büyük harflerle yazılmış bir başlık görüyoruz:

"Mİ MİNÖR KALEM KONÇERTOSU"

"Ne demek bu?" diye kendi kendime soruyorum. "Bu absürd başlığın amacını diğer yazın etüdünde çözeriz," diye düşünüyorum. Bugünlük bu kadar tasvir çalışması yeter. Casio marka dalgıç saatimin kronometresini durduruyorum. Bildiğiniz gibi ben sistemli bir yazarım, her zaman kronometreyle çalışırım.

Yazın Etütleri No: 3
Mi Minör Kalem Konçertosu

Gizem'in Mektubu

Nerde kalmıştım? Tamam, hatırladım. Mustafa'nın odasıydım ve çıkmadan önce çalışma masasının üzerindeki defteri inceliyordum. Sayfaları çevirirken

defterin arasından bir kâğıt yere düşüyor. Kâğıdı yerden alıyorum. Bu bir mektup. Özel bir mektup... Gizem diye biri tarafından Mustafa'ya yazılmış.

Mustafa hayatındaki en önemli olayı Güzel Sanatlar Fakültesi'nde son sınıf öğrencisiyken yaşamış ve üç senedir beraber olduğu kız arkadaşından üzücü bir şekilde ayrılmıştı. Her yönüyle paylaşılan (tüketilen?) bu üç senelik ilişkinin hangi nedenle sona erdiğini, Gizem'in kim olduğunu ve defterin arasından düşen özel mektubun içeriğini merak ediyorsunuz değil mi?

Anlatayım efendim... Zaten benim gibi insanların vazifesi öyküler uydurmaktan başka bir şey değildir:

Mustafa'nın üniversite dönemindeki en yakın dostu Görkem isimli başka bir yağız delikanlıydı. Aynı sınıftaydılar; birbirlerine espriler yaparlar, eğlenirler, konserlere giderler, içki içerler ve iyi anlaşılırdı. Görkem de Mustafa gibi bir rock müzik tutkunuydu, üstelik sanatsal konularda Mustafa ile yarışabilecek kadar bilgiliydi. Görkem'in Gizem adında bir kız arkadaşı vardı. Gizem'le fakültede tanışmışlar, anlaşmışlar ve kaynaşmışlardı.

Tam bir estetik abidesiydi Gizem. Düzgün bir vücudu, güzel hatlara sahip masum bir yüzü, mistik takılar ve kıyafetler yardımıyla oluşturulmuş kusursuz bir görünümü vardı. Ankaralıydı. Fakültenin sınavını kazanınca öğrenimini tamamlamak için İstanbul'a yerleşmiş, ailesinin yardımlarıyla Kadıköy'de küçük bir ev kiralamıştı. Gizem'in annesi ve babası iki haftada bir Gizem'i ziyarete geliyorlardı. Tahmin ettiğiniz gibi bu ziyaretler "ıffet" asayişini sağlamak için yapılan kontrollerdi. Ama, yetersizdi.

Lafı daha fazla uzatmadan kahramanımız Mustafa'nın hayatını değiştiren ve üç senelik sevgilisinden ayrılmasına sebep olan olaya gelelim:

Günlerden bir gün, Görkem ile Gizem çok hararetle bir şekilde tartışılar –tartışmanın sebebinin ben bile bilmiyorum, belki Mustafa biliyordur.– Fakültenin kantininde gerçekleşen tartışma sonunda Görkem çok sinirlenir ve Gizem’e bir tokat atar. Gizem ağlamaya başlar, Görkem ise durumu umursamaz, küfürler savurarak çeker gider. Mustafa, gözlerinin önünde gerçekleşen bu iç parçalayıcı sahneye dayanamaz ve ağlamakta olan Gizem’e doğru yaklaşır:

“Sen ona aldırma... Bazen ne yaptığını bilmez Görkem... İstersen Kadıköy’de bir iki kadeh içki içelim, kendine gelirsin,” der.

Gizem bu teklifi kabul eder, Mustafa ile birlikte Kadıköy’deki barlardan birine gidip sarhoş olana kadar votka içerler.

İşte Mustafa’nın hayatı o içkilerin arkasından değişmiştir.

Hikâyenin devamını Gizem’in Mustafa’ya yazdığı, okumayı sabırsızlıkla beklediğiniz ünlü mektup aracılığıyla anlatmak istiyorum:

Mustafa,

Midemde anlamlandıramadığım bir sancı var. Sanırım dün gece yaşadıklarımız aklıma kurcalıyor ve düşüncelerimdeki bu karışıklık mideme yansıyor.

Biraz alkol, biraz deniz, bir parça gökyüzü, temiz hava ve gecenin ilerlemesiyle İstanbul’un denize yansıyan ışık taneleri... Böylesine güzel bir gecede sen ve ben sahilde yan yana oturduk, gecenin dingin ruhunu uyandırmak istercesine sarıldık birbirimize.

Şu an hatırlayabildiğim en güzel şey, denizin ve gecenin birbirine karışan düşsel kokusundan daha güzel

olan senin kokun. Uzun zamandır tanıdığım ama hissetmediğim, sarıldığım ama kokusunu içime çekmediğim, öptüğüm ama tatmadığım birisin sen...

Dudakların senin boynunda... Dudakların senin dudaklarında...

Şiir gibisin... Yalın bir piyano sonatı dinlerken veya Halil Cibran'dan okuduğum herhangi bir cümlenin ardından hissettiğim o narin dokunuş gibisin...

Bana “Üşüdün mü?” diye sordun. Bu soru bana düşünülmenin verdiği mutluluk hissini yaşıyor. “Hayır,” diye cevaplıyorum seni.

Anlamlı, anlamsız bir çok şeyden konuşuyoruz. Kim bilir votkanın etkisiyle lafları ne kadar uzatmışımdır... Sonra yeniden dudakların... Vazgeçmek zor.

“Sarhoşsun,” diyorsun; “Hadi seni eve bırakayım?”

İstemiyorum! Ama nedense “Tamam,” diyorum sana.

Kalkmakta güçlük çekiyoruz. Aslında yaşadığımız anların bu topraktan, bu denizden, bu havadan çok uzakta olduğunu ikimiz de biliyoruz. Yavaş yavaş evime doğru yürüyoruz. Kapının önüne geldiğimizde birbirimize derin derin bakıyoruz.

Son bir dokunuş dudaklarından bana... Ve gidiyorsun. Sadece kokun ellerimde kalan...

Şu an seninle konuşmayı, sesini duymayı ve beni düş ile gerçek arasındaki belirsiz bölgeden kurtarmanı istiyorum. Cevap vermeni istiyorum. Bize ne olacak? Görkem'e ne olacak? Senin kız arkadaşına ne olacak?

Sonsuz meraktayım...

Gizem

İşte “yasak aşk” bu mektupla başladı. Gizem, Görkem’den, Mustafa da üç senelik ilk aşkından ayrıldı. Ortalık karıştı, düzen bozuldu ve kaotik günler başladı. Görkem, Gizem’in Mustafa ile olan ilişkisini öğrenince iyice deliye döndü, okulun kapısının önünde Mustafa’nın suratına tükürdü. Başka bir gün, Mustafa’nın ilk aşkı da üstüne düşen vazifeyi yaptı ve Mustafa’nın suratına olabildiğince okkalı bir tükürük fırlattı. Bu olaylar sonucunda Mustafa tükürük hokkasına döndü.

Aradan bir ay geçtiğinde Gizem, Mustafa’yı yakışıklı bir oyuncu için bıraktı. Anlaşılan yakışıklı oyuncu Mustafa’dan daha şevvetliydi.

Sonunda Mustafa yalnızlığıyla baş başa kaldı ve bu duyguyu bir türlü üzerinden atamadı. Böylece Mustafa’nın grafiği kırılmış, tükürük şokları ve aldatmacalardan sonra hayatı derinden sarsılmıştı.

Yine sonuç kısmına geldik. Bu sonuç işini beceremediğimi önceki yazın etütlerinden birinde size itiraf etmiştim. Neyse... Şimdiki zamana geri dönüş yapmak, bu yazın etüdünün sonucu olabilir diye düşünmekteyim.

Yasemin’e yaptıklarından sonra bıyıklı memurlar tarafından ifadesi alınan Mustafa üç gündür nezarethanede konaklıyor. Tahmin edebileceğiniz gibi nezarethaneler beş yıldızlı değildir. Duvarlar ve suçlular insanı düşünmeye sürükler. Hayatını değiştiren olayı ve Gizem’in mektubunu düşündükten sonra, Mustafa’nın aklına Hz. Süleyman’ın mesellerinden bir bölüm geliyor. Nezarethanenin duvarlarının arasında “Mukaddes Kitap, Süleyman’ın Meselleri, Bap 7,” diye mırıldanıyor Mustafa.

Seni karşılamaya çıktım ve seni buldum.
Yatağıma halılar,
Mısır ipliğinden alaca örtüler serdim.
Gel,
Sabaha kadar aşkla mest olalım;
Sevgiden zevk alalım.
Çünkü kocam evde değil;
Uzak yola gitti;
Yanına bir torba gümüş aldı,
Ayın on dördünde geri dönecek.

...

Kadın söyleye söyleye onu kandırdı.
Dudaklarının yaltaklanması onu çekti.
Bođazlanmaya giden öküz gibi,
Kuşun tuzağa atılışı gibi,
Ciđerine ok geçinceye kadar,
Hemen o kadının ardından gitti.

Yazın Etütleri No: 4 La Majör Kalem Konçertosu

Mustafa'nın Rüyası

İki saattir uyumaya çalışıyorum, ama bir türlü beceremiyorum. Nezarethanenin diğer ucundaki tinerci çocuklar, bana nispet yaparcasına horul horul uyuyorlar. Nasıl becerdiler uyumayı anlayamıyorum. Bu tinerci sokak çocukları zor koşullarda gecelemeğe alışık olmalılar. Zamanla ben de alışırım inşallah....

Nasıl yaptım böylesine kötü bir şeyi? Nasıl oldu da kendime hâkim olamadım? Yasemin'i dövüp, bir de üstüne ona tecavüz edeceğim kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Ben tecavüzcü değilim ki! Aksine zorbalıkla bir şey elde edilemeyeceğini bilen entelektüel insanlardanım; en azından öyle olduğumu zannediyordum bugüne kadar. Birden kendimi kaybettim. Şu an yaptıklarımın çok pişmanım. Yasemin'e yaptıklarım için pişmanım, kendime yaptıklarım için pişmanım ve en önemlisi de nezarethane köşelerinde süründüğüm için pişmanım. Belki de değilim. Bilmiyorum. Kafamın içi arapsaçı kadar karışık. Biraz uyuyabilsem bu rahatsız edici düşüncelerden ve karışıklıktan kurtulacağım, ama uyuyamıyorum. Bir türlü uyuyamıyorum.

Uyumak için babadan kalma yöntemleri uygulamak lazım. Mesela, koyun saymak... Denemekte fayda var. Nasıl olsa kaybedecek bir şeyim yok, zaten uyuyamıyorum. Başlayalım: Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz...

(...)

On üç bin sekiz yüz doksan, on üç bin sekiz yüz doksan bir, on üç bir sekiz... yüz... doksa...

Anlayabileceğiniz gibi Mustafa sonunda uyumayı başardı ve şu an rüya görüyor. Bu arada sözü ben devraldım. “Sen kimsin, nerden çıktın?” gibi soruların kafanızın içerisinde yankılandığını duyabiliyorum. Benim adım Zafer, soyadım ise Yalçınpınar. Önceki yazın etütlerimden bildiğiniz gibi, ben bir çeşit öykücüyüm ve benim bu öyküdeki asli görevim, siz okuyuculara Mustafa'nın rüyalarını anlatmaktan başka bir şey değil. Beni bu öyküde de yalnız bırakmadığınız için teşekkür ediyor ve sizi Mustafa'nın rüyasıyla baş başa bırakıyorum:

Parmaklıklar aralanıyor, Mustafa çıkan gürültüyle uyanıyor ve iki memurun nezarethaneye kırmızı bir koltuk taşıdığını görüyor. Memurlar kırmızı koltuğu Mustafa'nın tam karşısına yerleştiriyorlar. Mustafa şaşkın şaşkın, "Bu ne için?" diye soruyor ama cevap alamıyor. Memur beyler nezarethaneyi terk ediyorlar. Mustafa'nın şaşkınlığı artıkça artıyor.

Ansızın, koltuğun ortasından insanın gözlerini kör edebilecek kadar keskin bir ışık saçılmaya başlıyor ve bu parlak ışık tüm odayı kaplıyor. Mustafa geometrik olarak artan şaşkınlığını kontrol edemiyor; yaşadığı panik yüzünden saçma bir rüyanın içinde olabileceğini düşünemiyor. Işığın parlaklığını yitirmeye başlamasıyla, koltuğun üzerinde bacak bacak üstüne atmış bir insan silueti ortaya çıkıyor. Mustafa korkuyor. Ortam eski haline döndüğünde koltukta oturan adam net bir şekilde görülebiliyor:

Koltukta oturan bu adamın, şapkasıyla, sivri burunlu çizmeleriyle, belindeki silahıyla ve o sert bakışlarıyla bir kovboy olduğunu anlıyor Mustafa. Üstelik bu adamı bir yerlerden tanıyor. Düşün Mustafa, düşün! Hatırlamaya çalış! Tamam, tamam, hatırladı Mustafa. "İyi, Kötü ve Çirkin" adlı westernde "kötü" rolünü oynayan silahşorun ta kendisiydi bu adam. İtalyan westernlerinin vazgeçilmez oyuncusu Lee Van Cleef. Mustafa, onu bıyığından ve zevkle tüttürdüğü piposundan tanıyor.

"Siz ne arıyorsunuz burada?" diye soruyor saf Mustafa.

"Beni Yasemin gönderdi," diye cevaplıyor Lee Van Cleef.

"Anlamadım?"

“Anlatayım o zaman. Yasemin benim müşterimdir. Kendisine yaptıklarından dolayı seni öldürmem için beni kiraladı,” diyerek olayı aydınlatıyor Lee Van Cleef.

Mustafa'nın korkusu artıyor ve:

“Demek öyle... Sana Yasemin'in verdiği iki katını veririm. Lütfen hayatımı bağışla!” diye yalvarıyor Mustafa.

Lee Van Cleef sert bakışlarındaki acımasızlıktan bir gram eksiltmeyerek sırtıyor. Ardından:

“Ben pazarlık yapmam. Param ödendiği zaman işi bitiririm,” diyerek son noktayı koyuyor. Silahını çekiyor ve Colt marka altıpatlarını Mustafa'ya doğrultuyor.

Kurtulamayacağını anlayan Mustafa, “Prensip sahibi bir kovboyla karşı karşıyayım ve boku yedim... Yapacak bir şey yok. Salavat getir oğlum Mustafa, buraya kadarmış her şey!” diye düşünüyor ve geri dönüşü imkânsız korkulardan kendini alamıyor. Gözlerini kapayarak, kurşunların aracılığıyla gelecek ölüme kendini hazırlamaya çalışıyor. Ama bildiğiniz gibi ölüm kolay kolay gelmez. Azrail meşgul bir melektir ve onun listesinde henüz isminiz yoksa, uzunca bir süre beklemek zorundasınız. Mustafa tam ölüme kendini hazırlamışken, o keskin ışık odayı ikinci kez kaplıyor ve bu sefer başka bir insan silueti beliriyor koltukta.

Mustafa koltukta oturan adamın kim olduğunu hemen hatırlıyor. “Godfather” isimli ünlü filmde mafya babası rolünü oynayan Al Pacino, “Michael Carleone” karakteriyle Mustafa'nın karşısına çıkıyor. Mafya babalarının ve suçlu camiasının vazgeçilmez idolü Michael Carleone, geriye taranmış jöleli saçlarıyla, kurşun rengindeki ipek takım elbisesiyle, sakın ama yırtıcı bakışlarıyla Mustafa'nın karşısında bacak bacak üstüne

atmış, Mustafa'yı süzüyor. Mustafa bir yargıcın önünde sorgulandığını anlıyor. Üstelik Don Carleone bir yargıçtan farklı olarak sadece iki çeşit hüküm verebilir: yaşam ya da ölüm.

Michael Carleone gümüş bir çakmakla sigarasını yakıp, sigarasından Sicilya usulü bir nefes çekiyor ve konuşmaya başlıyor:

“Fazla söze gerek yok Mustafa bey! Yasemin’e yaptıklarından dolayı pişman mısınız?”

Mustafa korkudan titriyor ve ünlü mafya babasının sorusunu hiç düşünmeden cevaplıyor:

“Kesinlikle pişmanım.”

Michael Carleone gülümsüyor,

“Pişman olduğunuza sevindim Mustafa bey. Eğer pişman olmasaydınız, size reddedemeyeceğiniz bir teklif yapmak zorunda kalacaktım. Şimdi Yasemin’den özür dileyeceksiniz ve bundan sonraki yaşamınızı hata yapmadan devam ettirmeye dikkat edin. Size hatırlatırım ki , tarih bize, istediğimiz insanı, istediğimiz zaman öldürebileceğimizi gösterir. Ne demek istediğimi anladığınızı umuyorum?”

Mustafa Don Carleone’nin ne demek istediğini çok iyi anlamıştı. Bir başka hata daha yaparsa, Don Carleone Mustafa’yı ölüm meleğiyle tanıştıracaktı.

“Demek istediğinizi kelimesi kelimesine anladım Don Carleone. Dileklerinizi yerine getireceğim,” diye cevapladı Mustafa.

Işıklar tekrardan tüm nezarethaneyi sarıyor. Mustafa artık alıştı bu ışık değişimine. Koltuğa baktığında Yasemin’i görüyor. Bir an öfkeleniyor ve Yasemin’in üzerine saldırmak geliyor Mustafa’nın içinden. Ama Don Carleone’nin sözlerini hatırlıyor, sakinleşmeye çalışıyor.

Yasemin söze başlıyor:

“Neden? Neden yaptın?”

“Seni seviyordum ve istiyordum. Yanında başka birini görünce dayanamadım, hâkim olamadım kendime. Sevmeye ve sevilmeye pek alışık olmadığım için beni anlayamazsın Yasemin!”

“Peki neden konuşmayı denemedin benimle?”

“Dedim ya... Sen sevgiyi tanımıyorsun, aşk hayatını ucuz ilişkilerle geçiştiriyorsun. Sana görkemli sevgimden ve arzumdan bahsedemezdim, çünkü beni anlamayacağından eminim,” diyor Mustafa.

Gaipten sesler gelmeye başlıyor. “Kalk! Kalksana ulan! Kalk dedik! Duymuyor musun? Burası otel değil.”

Sesler, Mustafa'nın kafasının içinde yankılanmaya başlıyor.

Sonunda uyanıyor Mustafa ve demir parmaklıkların arkasında bağırın gardiyanı görüyor:

“Kalk! Yazılı ifaden alınacak....”

İçindekiler

- 4 ● Do Diyez Minör Kalem Konçertosu
- 10 ● La Minör Kalem Konçertosu
- 16 ● Mi Minör Kalem Konçertosu
- 22 ● La Majör Kalem Konçertosu

KUZEY YILDIZI
Öykü Dizisi 1

KALEM KONÇERTOLARI
Zafer Yalçınpınar

Birinci Basım: Mayıs 2002

© Zafer Yalçınpınar, 2002
© Kuzey Yıldızı Edebiyat Dergisi, 2002

Editör: Vedat Kamer
Kapak: Zafer Yalçınpınar
Düzeltili: Akın Demirci
Baskı: Ceren Ofset

Kuzey Yıldızı Edebiyat Dergisi
PK 200 34711 Kadıköy / İstanbul
e-posta: kuzeyyildizi@kuzeyyildizi.com
internet: <http://www.kuzeyyildizi.com>

Herhangi bir yazının tam burasına "giriş cümlesi" deniyor. Bu deyiş yüzyıllardır değişmeyen bir kanundur ve bendeniz Zafer Yalçınpınar isimli sözde yazar için sahneye çıkma vaktinin geldiğini gösterir. Biraz sonra bu beyazlığın üzerine ruhum akacak. Her zamanki gibi, senkronize bir dalışla yazıya başlayacağım, sonra gerisi gelecek ve kelimeler akıp gidecek.

Evet... Hazırım.

